

Hvis det er sådan, at Det Radikale Venstre fortsat er modstander, kan jeg simpelt hen ikke forstå det. Det Radikale Venstre kalder sig også i dag et frisindet, vel nærmest liberalt parti, men kan ikke gå ind for, at et lille demokratisk landovre østpå kan få lov til at få observatørstatus i WHO. Jeg fatter slet ikke, at Det Radikale Venstre vil indtage en sådan position.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg mener faktisk, at jeg på mit partis ordførers vegne klart redegjorde for, hvad der er Det Radikale Venstres politik. Vi støtter etkinapolitikken, og vi støtter, at hvis man skal ændre noget ved den, skal man gøre det sammen med sine samarbejdspartnere. Det er det Radikale Venstres politik, så det er ikke det, der er spørgsmålet.

Kl. 18.50

Det, der er spørgsmålet, er, hvor meget Dansk Folkeparti mener med det, og her mener jeg egentlig, at de svar, som jeg har fået indtil nu, fortæller ganske tydeligt, at det er et slag i luften. Det kan så være, hvad det er, og det er o.k. Det kan man vælge at bruge Folketingets tid på, men jeg siger bare fra.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må indrømme, at jeg stadig ikke forstår, hvorfor hr. Anders Samuelsen viser denne fine omsorg for debatten i dag, når hr. Anders Samuelsen og Det Radikale Venstre ikke vil stemme for forslaget. Hvis man var arg modstander af Kina og ville være indstillet på at støtte forslaget, kunne jeg forstå, at man havde en fornuftig indgang til denne debat, men hvis man bare er modstander af forslaget, kan jeg ikke se fornuften i det.

Grundlæggende mener jeg, at vi løbende må gøre regeringen opmærksom på, hvis der kan skabes et flertal uden om regeringen, og derfor synes jeg, det er vigtigt, hvad Det Radikale Venstre mener, og hvad Socialdemokratiet mener. Hvis de to partier vil være med, er der det flertal.

Jeg synes også, at hr. Anders Samuelsen kommer let uden om den situation, der var for bare et halvt år siden, hvor Det Radikale Venstre sad i regering. Hvad gjorde Det Radikale Venstre i EU-regi? Man siger, at vi skal være enige med de andre EU-lande, men hvad gjorde Det Radikale Venstre i EU-regi for at fremme muligheden for enighed om, at Taiwan kunne få observatørsta-

tus, da de sad i regering? Mig bekendt ingenting.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 188: Forslag til lov om ændring af afskrivningsloven og ligningsloven. (Afskrivning af kunstkøb og skattefrihed for visse hæderspriser). Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 4/4 2002)

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Det har længe været en klar prioritet for Venstre at sikre kunstnerne bedre vilkår i Danmark, og et skattefradrag for virksomheders kunstkøb vil skabe et større marked for kunst og dermed sikre kunstnerne større afsætning af deres værker.

Ifølge regeringsgrundlaget skal regeringens kulturpolitik bygge på frisind, forskellighed og fællesskab. Der skal lægges vægt på at skabe gode rammer for kunsten og for kulturen, og samtidig skal befolkningen have adgang til et rigt, varieret og mangfoldigt kulturudbud. Vilkårene for de skabende kunstnere skal forbedres, men dette skal ikke ske ved øgede tilskud, men derimod ved at stimulere efterspørgslen efter kunst. Samtidig er det Venstres mening, at kunst på arbejdspladsen er med til at fremme trivsel og miljø, og det vil sikre befolkningen en øget adgang til den nyeste kunst.

Nærværende lovforslag vil sikre virksomhederne i Danmark et skattefradrag for kunstkøb på lignende vilkår som for køb af enten bygnin-

ger eller driftsmidler, og det vil desuden fritage hæderspriser til kunstnere for beskatning. Skattefriheden betinges dog af, at hædersprisen gives som anerkendelse af modtagerens fortjener og udbetales som et uansøgt engangsbeløb.

Venstre støtter varmt dette lovforslag, som vi mener er udtryk for en god liberal kulturpolitik, hvor kunstnernes vilkår skal sikres gennem en øget markedsadgang og afsætning.

Henrik Sass Larsen (S):

Dette lovforslag indeholder to ret uafhængige forslag, som ifølge teksten sigter på at forbedre kunstnernes forhold. Det er tilsyneladende ment som et plaster på det sår, som kulturministeren tilføjede kunstnerne med dette års finanslov, og jeg går ud fra, at det bl.a. er med dette lovforslag, at regeringen vil forsøge at genskabe det, de har kaldt et rigt, varieret og mangfoldigt kulturudbud, som man skrev i regeringsgrundlaget.

Den del af forslaget, som omhandler friholdelse af hæderspriser for beskatning, støtter vi fuldt og helt, men den anden del af forslaget er ulige mere kompliceret. Her ændrer man virksomhedernes afskrivningsregler, så kunst får samme status som driftsmidler, og herefter kommer kunstværker i samme kategori som f.eks. biler, hvilket næsten må betragtes som en hånd mod kunstnerne. Afskrivning af kunst er for os at se noget temmelig kunstigt, for et maleri bliver ikke 25 pct. mindre værd, selv om man afskriver det med 25 pct. om året.

Statsstøtten bliver nu omdirigeret, således at den går til dem, som køber kunst, frem for at støtte via den logiske vej, nemlig til dem, som skaber kunst, og en konsekvens af forslaget skulle være, at der kommer mere kunst ud på de danske arbejdspladser. Det er helt i Socialdemokratiets ånd, og derfor indførte den daværende SR-regering også regler om fradrag for udsmykningen i private byggerier inden for de samme rammer, som gælder for udsmykningen af offentlige byggerier. Vi mener som regeringen, at virksomhederne kan spille en konstruktiv rolle som aftager af ny kunst, og at det er fint at prøve at udvikle denne rolle.

Kl. 18.55

Vi har kun to store problemer med det her forslag og de her foreslåede afskrivningsregler. Det første problem træder tydeligt frem, når man ser forslaget i sammenhæng med regeringens kulturpolitik i øvrigt. Jeg skal ærligt indrømme, at vi i Socialdemokratiet er meget be-

kymrede over den omlægning af dansk kunststøtte, som det her forslag er en del af. Man tager den direkte kunststøtte med den ene hånd, og så giver man en smule af pengene tilbage med den anden hånd. Men den måde, man giver penge tilbage på i det her forslag, betyder, at man markedsfører kunsten, sådan som også Venstres ordfører var oppe at sige, og det er jo sikkert populært og sælger godt med lidt støtte her.

Men det er for os at se lidt absurd, at man forsøger at markedsføre noget, som tydeligvis ikke kan fungere på markedsvilkår. Hvis vi overlod dansk kunst alene til markedskræfterne, så ville den danske kunstscene meget hurtigt blive meget, meget lille.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke kun drejer sig om mainstream-kunst over for eksperimenterende kunst eller folkelig kunst frem for elitens kunst. Det her drejer sig om, at vi skal støtte dansk kunst og dansk kunsthiv. Og næringen til dansk kunsthiv kommer altså også fra unge og alternative kunstnere, som ikke lige sælger med det første.

Vi vil som regeringen gerne skabe et rigt og mangfoldigt og varieret kulturudbud, men vi tror kun, vi kan skabe det ved at støtte dansk kunst over en bred front og ikke ved blot at støtte, hvad der i forvejen sælger.

Det bringer mig over til et andet element i forslaget, nemlig at denne her indirekte støtte, så vidt jeg kan se, ikke kun er rettet mod danske kunstnere, men at man også kan bruge de her fradragsregler til f.eks. køb af udenlandsk kunst, hvilket betyder, at man så begynder at omdirigere kunststøtte til udenlandske kunstnere, som måske udmærket kunne klare sig selv.

Men det andet og helt store problem er, at man med det her forslag går ind og roder i skattesystemet og de i forvejen komplicerede afskrivningsregler for at ændre på noget, som ikke har det mindste med virksomhedens drift at gøre. Der er nogle mennesker, der udviser næsten kunstnerisk kreativitet, når de skal udregne deres skat, og vi er bange for, at de her regler vil kunne misbruges. Alene kontrollen hermed vil give uoverstigelige problemer.

Vurderingen af, om noget er kunst, kan skabe problemer. Det er så ifølge forslaget meningen, at det er noget, Akademirådet skal afgøre, hvis der opstår uenighed mellem virksomheden og skattevæsnet. Derfor bliver det i første omgang de lokale skattemyndigheder, der skal afgøre, om noget er kunst. Nu skal skattemyndighederne så til at udfylde rollen som kunstnerisk

smagsdommer. Det er jo en ret absurd situation, man havner i, når man prøver at føre kulturpolitik via skattepolitikken. Så både for skattesystemets skyld og for kunstnerens skyld bør vi derfor give støtten direkte til kunstnerne.

Socialdemokratiet kan ikke støtte forslaget som helhed.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg skal bare stille et enkelt spørgsmål til Socialdemokratiets ordfører netop gående på, at der blev nævnt, at vi i Venstre ville markedsføre al kunst og dermed ikke støtte alternative kunstnere og eksperimenterende kunstnere.

Det, der netop ligger i forslaget, er jo, at vi støtter, at virksomhederne kan få fradrag for den kunst, de køber, men således at der også bliver penge til netop at støtte eksperimenterende kunst.

Så jeg synes, at det her er et velafbalanceret forslag, der støtter op om regeringens samlede kulturpolitik. Men jeg vil også understrege, at der stadig væk er støtte til eksperimenterende kunst, og at det ikke, som det blev påpeget af Socialdemokratiets ordfører, bliver skåret væk.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, om der i bemærkningerne om, at et maleri ikke taber 25 pct., ligger en tro på, at malerier stiger i værdi eller holder værdien. Udviklingen i dansk kunst viser, at kunst falder i værdi, og derfor er det rimeligt at have afskrivningsregler.

Hr. Henrik Sass taler om, at man vil markedsføre kunsten, og at man vil lappe på nogle reduktioner. Nu er det sådan, at reduktionerne er ret begrænsede i kulturbudgetterne, når man ser dem i forhold til stigningstakten. Synes hr. Henrik Sass ikke, at en udvidelse af markedet på 125 mio. kr. virkelig er en håndsækning til danske kunstnere? Og er hr. Henrik Sass Larsen uenig i, at der er meget stor parallelitet mellem de regler, vi har i dag, hvor et vævet tæppe, indkøbt til at ligge på gulvet, er fradragsberettiget, mens et tæppe, der bliver hængt op på væggen, ikke er fradragsberettiget eller afskrivningsberettiget?

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Man har jo svært ved at kunne tolke Venstres ordførers tale og det, som også bliver sagt nu, som andet end at man jo må sige, at når man i stedet for at give tilskud direkte til kunstnerne vil bruge skattesystemet til via fradrag at give tilskud til kunstnerne, ja, så er det jo et spørgsmål om, at man giver køberne af kunst mulighed for at dirigere markedet. Det er jo forholdsvis klart.

Så ved jeg ikke, om man har tænkt over i Venstre eller andre steder, hvad det er for noget kunst, som så vil blive solgt. Vil det være af dem, som i forvejen har svært ved at etablere sig, eller vil det være af dem, som i forvejen er populære. Ja, det er jo nok ikke så svært. Hvis man har gået på en lille VU-skole, så kender man jo lidt til efterspørgsel og udbud.

Men det er jo det, der vil komme til at ske. Og så kan fru Ester Larsen og andre godt i egen selvtilstrækkelighed mene, at de nedskæringer, der indtil videre har været på de kulturelle budgetter, kun er småting. Men vi er helt overbeviste om i Socialdemokratiet, at hvis man skal give støtte til kulturen, så skal man for det første ikke støtte det, som godt kan klare sig selv i forvejen. Det er jo lige præcis det, man gør med sådan noget her. Man skal i stedet prøve at bruge ressourcerne på netop at sætte ind i forhold til de mennesker, som virkelig har behov for det.

Det er det, som er Socialdemokratiets politik, og det er også det, som vi argumenterer for i forhold til det her forslag.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne oplyse hr. Henrik Sass Larsen om, at der er tale om et supplement til de kunststøtteregele, vi har. Der bliver givet støtte i tilskudsform til kunstnere.

Men det er sådan, at der produceres mere kunst i Danmark, end der er et marked for. Og i det omfang, nogle kunstnere kan klare sig selv i kraft af virksomheders afskrivningsregel, så bliver der mindre pres og bedre plads til det skabende vækstlag blandt kunstnerne.

Og til den bekymring for, hvad det er for en kunst, der bliver købt: Jamen det er jo sådan, at en ordentlig virksomhed omgås virksomhedens penge med omtanke. Det mest sandsynlige er, at når en virksomhed står over for kunstkøb, vil den inddrage virksomhedens kunstforening, inddrage galleriejerne eller eksterne kunstkonsum-

lenter for at være med til at udvælge den kunst, som man indkøber.

I og med at man giver kunstnerne fradrag, øger man deres evne til selvforsørgelse, og dermed bliver der som sagt bedre plads til at støtte vækstlaget gennem de tilskud, som stadig væk er på finansloven.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg bed mærke i en enkelt lille ting. Er det virkelig rigtigt forstået, at den socialdemokratiske ordfører mener, at den enkelte dansker ikke kan være med til at tage stilling til, hvad der er god kunst? Jeg kan slet ikke forstå det. Jeg føler virkelig, det er et udtryk for den her socialdemokratiske tankegang med, at staten simpelt hen må sørge for alting, for den enkelte lille, dumme dansker forstår sig ikke på selv at træffe et valg. Jeg kan simpelt hen ikke forstå det.

Mener hr. Henrik Sass Larsen virkelig ikke, at danskerne, den enkelte dansker, kan være med til og ved noget om, hvad der er god kunst, og derfor skal være med til også at kunne købe det, der rent faktisk er god kunst, og som den enkelte sætter pris på?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Nu hører jeg til dem, som ikke kan forstå, hvad fru Dyremose forstår. Jeg har ikke på noget som helst tidspunkt udtrykt noget som helst om, hvad den enkelte dansker kan eller magter i forhold til kunst eller kulturpolitik. Det eneste, jeg har konstateret, er, at de borgerlige partier vil forsøge at fedte skattesystemet og fradragssystemet ind i forbindelse med kulturpolitikken og tilskud i forhold til kunsten.

Kl. 19.05

Det er det, som vi synes er en utrolig dårlig idé, og det er om det, vi siger, at konsekvensen vil være, at man går ind på et marked og støtter dem, som i forvejen klarer sig godt. Det synes vi egentlig er en tosset idé. Det er det, der er vores udgangspunkt i forhold til det her.

Så kan fru Ester Larsen jo oplyse om meget, men det er jo ikke ren oplysning, det her, det er jo også påstande om, hvad det rent faktisk vil medføre af konsekvenser, og vi er uenige om konsekvenserne af de her ting.

Det, vi er helt overbeviste om at det her forslag vil medføre, er uoverstigelige kontrolfunktioner. Det vil medføre, at skattemyndigheder og andre skal bruge unødigt mange administrati-

ve ressourcer på at prøve at tjekke, om den kunst nu opbevares i virksomhederne, eller den ikke opbevares i virksomhederne, og om hvad god kunst er, og hvad der ikke er god kunst, hvilken prisfastsættelse der kommer, og hvilken prisfastsættelse der ikke kommer.

Hvis det er, som fru Dyremose siger, at de kan købe for sig selv, jamen så kan folk jo allerede gøre det i dag. Det behøver man jo ikke et fradrag til. Det gør man jo ikke.

Hvis man ønsker at støtte kunstnerne og gerne vil støtte de eksperimenterende kunstnere eller noget andet, ja, så går man jo bare direkte ind i forhold til egentlige tilskudsmodeller til det.

Men det er typisk for de borgerlige partier. De har sagt, lige siden de kom til magten, at skattesystemet skal løse alle vores løse ender, og så begynder man at fedte hele systemet ind i dårlige ordninger. Det er det, man er i fuld gang med med det her.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

En enkelt lille ting til det her med, at man i dag selvfølgelig kan købe den kunst, man gerne vil, og at man helt sikkert ikke behøver et fradrag for at kunne gøre det: Men hvorfor er det nu, at man netop gør det modsatte af at hjælpe kunstnerne, når man ikke kan fratrække det her? Hvis nu man forbedrer virksomheden på en anden måde, ved at man f.eks. får malet, eller man får nogle nye stole, eller hvad ved jeg, og på den måde forbedrer miljøet i virksomheden, så kan man trække det fra. Men det kan man ikke, hvis man forbedrer miljøet i virksomheden ved at hænge nogle malerier på væggene og på den måde støtter dansk kunst. Det er da ikke til fordel for kunstnerne.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg vil gerne fastslå igen, at vi synes, det er en dårlig idé at løse problemerne på denne her måde. Det er det, fordi det ikke kan kontrolleres. Det er det, fordi man fedter skattesystemet ind i nogle tilskud, som man rent faktisk ikke har behov for at fedte skattesystemet ind i.

Jeg ved ikke, om det gør noget indtryk på den borgerlige ordfører, men Foreningen af Registrerede Revisorer – jeg ved ikke, om man nogen sinde har læst de høringssvar, der er kommet – skriver her på baggrund af en tværministeriel rapport udgivet 1999, at forudsætningerne for skattemæssige afskrivninger netop er en økono-

misk nedslidning, og at det bør undgås, at skattesystemet kompliceres yderligere gennem særordninger og selektive begunstigelser for en begrænset kreds af virksomheder eller brancher. Dette princip bør fastholdes.

Det er altså de folk, der sidder og arbejder med den slags ting til daglig, der udtaler det her. Men vi har haft masser af andre sager, hvor den her forening og andre foreninger har afgivet høringssvar. Men de kunne lige så godt bare have sendt et blankt stykke papir, for det lader til, at enten læser de borgerlige partier det ikke – det er den ene mulighed – eller også, og det er en anden mulighed, er de blevet fuldstændig afmægtige i deres egen tro på succes, derfor skøjter de bare hen over det. Den tredje er: De fatter ikke, hvad det er, det går ud på. Der er de muligheder tilbage, for det er det, der er den typiske behandling, som sker hver eneste gang, de giver os en ting.

Igen er man ved at åbne et gigantisk hul op for administrativt bøvl. Man gør, som et klogt menneske sagde for nylig: Hver eneste gang man skal lappe noget som helst i skattesystemet, gør de borgerlige det med en si. Det er også præcis, hvad der er ved at ske her.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Ja, nu er jeg godt nok ikke ordfører på forslaget, men derfor kan jeg jo godt gå op og kommentere det alligevel.

Det, der får mig herop endnu en gang, er nu faktisk en helt anden ting. Det undrer mig lidt, at Socialdemokratiet nu anklager de borgerlige partier for ikke at læse de høringssvar, der kommer, og for ikke at lytte til de høringssvar, der kommer, for når vi så til gengæld i andre sager, bl.a. på skatteområdet, har sagt, at vi har gjort nogle ting, netop fordi vi har hørt om dem i høringssvarene, så bliver vi anklaget for bare at løbe efter erhvervslivet og bare at gøre tingene, fordi vi får at vide et eller andet sted fra, at det er sådan, det burde blive gjort. Kan Socialdemokratiet ikke blive enig med sig selv om, om det er fornuftigt at ændre ting, hvis man hører om dem i høringssvarene, eller om det er mere fornuftigt helt at lade være?

Kl. 19.10

Vi mener personlig, at det er mest fornuftigt at lytte til høringssvarene og så bruge det, vi mener kan bruges, og undlade at bruge det, vi ikke mener kan bruges.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg må sige til fru Charlotte Dyremose, at i et høringssvar kan der tilkendegives en politisk uenighed eller politisk opbakning, og den kan man så tilslutte sig eller lade være. Det er jo en ærlig sag i et høringssvar.

Det, vi siger til her, er, at når Advokatrådet, når Foreningen af Registrerede Revisorer, når andre vigtige kræfter inden for mange store dele af skatteområdet har afgivet høringssvar, som er dybt, dybt kritiske over for de forslag, der bliver fremsat, lytter man ikke til det. Det er det, vi synes er betænkeligt, og det er det, der er ved at ske i en hel del sager på skatteområdet.

Det er dybt betænkeligt, når man ser, hvad det er for argumenter, der preller af. Vi kan ikke få et ordentligt svar fra ministeriet og fra skatteministeren. Vi prøver generelt at påpege det ene hul efter det andet i forhold til de sager, der kommer frem.

Det er det, vi synes er beklageligt, og det er derfor, vi igen står i denne her situation.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Det er meget interessant det her. Når skatteministeren lytter til Dansk Industri og andre, lyder der knubbede ord fra Socialdemokratiet.

Jeg kan så konstatere efter debatten her, at det for Socialdemokratiet er vigtigere at lægge vægt på kontrol end at række en hjælpende hånd til de skabende kunstnere. Det er vigtigere for Socialdemokratiet at lytte til revisorer end at lytte til de kunstnere, som virkelig har problemer med at afsætte deres kunst.

Jeg synes, det er meget interessant, at hr. Henrik Sass Larsen taler om, at det er kunstnere, der klarer sig godt, som udelukkende profiterer af denne ordning. Mener hr. Henrik Sass Larsen, at der er så mange veletablerede kunstnere i Danmark, der klarer sig godt, som vil kunne sælge kunst for 125 mio. kr.? Tror hr. Henrik Sass Larsen ikke, at en markedsudvidelse på 125 mio. kr. vil komme andre til gode end de kunstnere, der klarer sig godt?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Det er jo spændende med nogle kulturpolitiske betragtninger, hvor man så også gør sig til smagsdommer over, hvordan skattesystemet skal indrettes. Her kan man være herligt fri for

detaillkendskab til, hvordan det her forslag rent faktisk ser ud.

Det er at stille sig op på populistisk vis, efter man selv har lavet en finanslov, hvor man har skåret ned på kulturområdet, når man siger, at nu er man den gode uddeler af gaver gennem skattesystemet.

Når vi fra vores side siger, at det, man åbner for her, er misbrug, og at det, man åbner for her, er umuligt for skattemyndighederne kontrollmæssigt at administrere, stiller man sig op med en eller anden populistisk sang om, at kunstnerne er på ens side, og vi er på kontrollens side. Nej, må jeg bede om mine himmelblå!

Det her er altså et spørgsmål om, at vi seriøst prøver at gå ind i nogle skatteforslag, som de borgerlige gang på gang sjusker igennem, fordi vi skal ordne det hele via fradragsjunglen og åbne det hersens bal på ny. Vi går ind og påpeger, at der altså foreligger store problemer med de hersens tekniske udformninger af det, men man er åbenbart helt tonedøv på den borgerlige side. Det er problemet.

Mikkel Dencker (DF):

Jeg skal ikke gøre det længere end allerhøjest nødvendigt, men blot sige, at det foreliggende forslag som tidligere nævnt går ud på at udvide afskrivningsretten for kunstnerisk udsmykning samt at fritage hæderspriser til kunstnere for beskatning.

Dansk Folkeparti finder, at dette er en god vej at gå for at stimulere efterspørgslen på kunst, og samtidig glæder vi os over, at det her ikke er offentligt udpegede smagsdommere, som er aflønet af det offentlige, men brugerne og virksomhederne og dermed markeds kræfterne, der bestemmer, hvilken kunst der i dette tilfælde skal nyde godt af en ordning.

Dansk Folkeparti kan ligeledes tilslutte sig skattefrihed for hæderspriser og kan derfor tilslutte sig forslaget som helhed.

Kl. 19.15

Charlotte Dyremose (KF):

Da den konservative ordfører, fru Else Theill Sørensens, ikke kan være til stede, skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne fremsige følgende:

Det her er ganske vist et skatteforslag, men i virkeligheden kunne man lige så godt kalde det for et kulturforslag. Det udvider nemlig adgangen til, at virksomheder kan afskrive visse kunstkøb.

I det Konservative Folkeparti er vi glade for det signal, der ligger i forslaget. Det kan forhåbentlig bidrage til at få mere kunst ud på arbejdspladserne til glæde for dem, der daglig færdes der. Arbejdspladsernes udsmykning kan også være et positivt bidrag til et godt arbejdsmiljø.

Der er ligeledes grund til at tro, at forslaget vil øge efterspørgslen efter kunst og dermed også forbedre kunstnerens vilkår. En øget efterspørgsel efter kunst er efter Det Konservative Folkepartis mening langt bedre end tilskud til kunstnerne.

Også den del, der vedrører skattefrihed for visse hædersgaver, er vi meget positive over for. Alt i alt et godt forslag, som Det Konservative Folkeparti kan støtte.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg lyttede med interesse til det ordførerindlæg, som fru Charlotte Dyremose læste op, og jeg vil bede, om ordføreren kan uddybe det.

Fru Ester Larsen var oppe for lidt siden og medgav, at forslaget vil være en fordel for de etablerede kunstnere, men havde som et argument, at det så ville give mere plads til at støtte vækstlaget og de knap så etablerede kunstnere. Deler den konservative ordfører det synspunkt, at det her forslag først og fremmest vil være en fordel for de etablerede kunstnere? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål, jeg godt vil høre et svar på, er, om det så betyder, at De Konservative også er enige i det synspunkt, som fru Ester Larsen gav udtryk for, nemlig at man vil gå aktivt ind og støtte vækstlaget gennem nogle andre kulturpolitiske eller skattepolitiske tiltag. Er sådan nogle kulturpolitiske tiltag noget, som Det Konservative Folkeparti og/eller regeringen har planlagt at iværksætte?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Som sagt er jeg ikke ordfører, men på Det Konservative Folkepartis vegne tror jeg godt, at jeg kan sige, at jeg er sikker på, at det vil være til fordel for samtlige de kunstnere, hvis kunst virksomhederne ønsker at købe, og det er sådan set ligegyldigt, om de er etablerede eller ikke er etablerede. Man kan få fradrag for kunstkøb.

Med hensyn til det sidste spørgsmål kan jeg kun gentage, at vi i Det Konservative Folkeparti mener, at det at påvirke en øget efterspørgsel ef-

ter kunst er langt bedre end et direkte tilskud til kunstnerne.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Men det er jo stadig væk interessant nok, også i lyset af de nedskæringer, der har ligget i finansloven, som netop er blevet vedtaget, at finde ud af, hvordan man vil tilgodese kunstnere.

Det her er et forslag, som ifølge fru Ester Larsen først og fremmest vil tilgodese de etablerede kunstnere. Jeg har også svært ved at se, hvilken logik der kunne sige andet, end at de kunstnere, hvis navne er kendte i forvejen, trods alt vil være dem, der får solgt mest til virksomhederne på denne her konto.

Fru Ester Larsen gav udtryk for, at man ville kompensere, så man også fik lidt bedre plads til vækstlaget, de ukendte og de nye kunstnere. Hvordan ønsker man at gøre det? Jeg vil høre den konservative ordfører: Er det ved nye skatteforslag, andre kulturpolitiske forslag, eller hvordan ønsker man at støtte det vækstlag, hvis man altså deler fru Ester Larsens synspunkter?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu er jeg godt nok hverken ordfører på det her forslag eller kulturordfører for Det Konservative Folkeparti, men så vidt jeg er orienteret, har vi stadig væk masser af gode støttemuligheder for kunsten i Danmark.

Nu er jeg jo ikke kulturordfører, så jeg vil ikke komme med en lang redegørelse, men så vidt jeg ved, er der stadig væk rimelige muligheder for at blive støttet som kunstner her i landet.

Ud over det så mener jeg faktisk, at når man stimulerer købet af dansk kunst, bliver det mere interessant at være kunstner, og der bliver også sat et større fokus på selve det at købe kunst. Det er jeg helt sikker på også vil hjælpe de kunstnere, der er på vej op, som jo kan se, at der er muligheder for, hvis man kan sælge sig selv til virksomhederne, at få solgt mere kunst, end man har kunnet før. Det er jeg sikker på er til glæde for alle dem, der får solgt mere kunst.

Kl. 19.20

Morten Homann (SF):

Det er to spændende forslag, som vi behandler her. Og jeg lægger netop vægt på, at der er tale om to forslag, for ud over at begge dele lugter lidt af kultur, er det svært at se, hvad de har fælles. Derfor vil jeg egentlig opfordre til og også

stille forslag om, at man deler forslaget op i to, som vi kan give hver sin behandling, hvor vi lægger vægt på styrker og ulemper i hvert forslag.

Til det ene forslag, forslaget om hæderspriser, vil jeg sige, at vi opfatter det i SF som en god idé at udvide adgangen til at skattefritage hæderspriser på de betingelser, som ligger i forslaget. Det kultur- og skattepolitiske forslag synes vi er en god idé.

Det andet forslag, som i øvrigt ikke har meget med det første at gøre, men har sneget sig ind på samme stykke papir, har vi det noget mere besværligt med.

Jeg synes, at det er synd og skam at sige, at man på den ene side ønsker at skabe et simpelt og gennemskueligt skattesystem og så på den anden side indfører den ene regel efter den anden, som gør skattesystemet mere og mere uigennemsigtigt og åbner flere og flere muligheder for, at der kan ske forskellige former for fiksfakserier med skattesystemet, men lad nu det ligge.

Jeg mener, der er to hovedargumenter imod den anden del af forslaget:

For det første er det en i mine øjne fuldstændig vanvittig måde at bruge afskrivningsbegrebet på. Jeg har svært ved at se, hvad det er for en værdiforringelse, der kommer til at foregå, hvis man køber et maleri og hænger det op på virksomhedens vægge eller køber en skulptur og stiller den op. Det næste forslag, vi måske kan vente fra skatteministerens side, er så, at hvis man også investerer i en god fransk rødvin, kan man også afskrive den, for sandsynligheden for, at en god fransk rødvin bliver værdiforringet år for år, er vel nogenlunde den samme som sandsynligheden for, at der sker værdiforringelse på kunst.

Så jeg vil sige, at det er en meget, meget kreativ benyttelse af afskrivningsbegrebet. Det synes jeg er synd og skam, og det bidrager i hvert fald ikke til at gøre skattesystemet mere gennemskueligt.

Så kan man diskutere, om skattepolitikken er det rette redskab til at løse den samfundsopgave, der ligger i at støtte kunstnerne. Og hvis man endelig skal gøre det, kan man spørge, om den rigtige måde at gøre det på er at støtte efterspørgselssiden frem for at støtte udbudssiden direkte, og om det ikke er en mere præcis måde at bruge skattesystemet på. Derfor synes jeg i hvert fald, at det skattepolitiske er et meget svagt forslag.

For det andet synes jeg også kulturpolitisk, at det er et svagt forslag, for alt andet lige vil den her støtte først og fremmest gå til de etablerede kunstnere, som i forvejen har fået deres navn slået fast, som i forvejen er inde i bevidstheden hos kunstindkøberne i de pågældende virksomheder.

Det vil i virkelighedens verden og set i lyset af de nedskæringer, der har været i finansloven, være en omfordeling, hvor man tager en stor pose penge fra alle kunstnerne, herunder også vækstlaget, de ikkeetablerede kunstnere, og så giver man en mindre del af de penge videre til dem, der i forvejen klarer sig godt. Det synes vi i SF er en dårlig kulturpolitisk prioritering.

Så konklusionen bliver, at af de her to forslag er der et, som er godt, og et, som er skidt, men da regeringen indtil videre har valgt at skrive dem sammen på ét stykke papir, kan vi ikke støtte det. Lykkes det at få det opdelt, er vi villige til at indgå i en meget positiv dialog om den ene halvdel.

Anders Samuelsen (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte det foreliggende forslag. Det er der både skatte- og kulturpolitiske årsager til.

Skattepolitisk er Det Radikale Venstre imod at lave endnu flere fradragsordninger. Vi mener tværtimod, at det er på tide at sanere i ordningerne og på den måde gøre det muligt at sænke indkomstskatten.

Hver gang man indfører særordninger, bliver det sværere at sænke skatten på arbejde, og det åbner samtidig mulighed for misbrug. Vi har brug for at sænke skatten på arbejde. Det vil i øvrigt også gøre det lettere for private at købe kunst, og de private kunstindkøbere bliver jo ikke tilgodeset med regeringens forslag.

På trods af, at det umiddelbart kan lyde charmerende, at virksomhedernes kunstindkøb skal gøres fradragsberettigede, mener vi, at forslaget vil have uheldige kulturpolitiske konsekvenser.

Kl. 19.25

Det er vigtigt at holde fast i, at udgangspunktet for forslaget er en skånselsløs nedprioritering af det danske kulturliv på alle niveauer. Ordningen skal lægge en gylden fernis over alle de nedskæringer, som regeringen lige har gennemført, og den underliggende dagsorden er, at vi skal have en kulturpolitik, som fungerer udelukkende på markedets vilkår.

Men de forskellige kunstarter bliver langtfra stillet lige med ordningen. Selv om det vil kom-

me nogle kunstnere til gode, vil en fradragsordning som den her omtalte kun tilgodese dele af kunstverdenen.

Det virker i øvrigt – må man sige – ironisk, at regeringen, der har så meget imod smagsdommere, vil lade Akademiraadet træde til som overdommer, hvis der er tvivl om, hvorvidt noget er kunst eller ej, som også den socialdemokratiske ordfører var inde på. Det er jo fuldstændig imod, hvad statsministeren selv har talt for tidligere.

Det Radikale Venstre kan altså ikke støtte lovforslaget. At gøre kunstindkøb fradragsberettiget for virksomheden dækker over regeringens nedskæringer på kulturområdet og lader en lang række kunstarter i stikken. I stedet for at indføre flere uigennemskuelige fradragsordninger, ønsker Det Radikale Venstre at sanere i ordningen og sænke indkomstskatten.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne spørge den radikale ordfører, hvordan det kan være, at man nu er meget imod dette forslag, når den tidligere regering har været inde og bruge fradragsretten som et element i lovgivningen for at fremme kunsten i de nuværende gældende regler i § 44 a.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Fordi man har benyttet sig af et redskab tidligere, behøver vi jo ikke absolut at skulle støtte dette forslag, når man ser de udfordringer, vi står over for i dag, som vi ikke ønsker at videreudvikle og dermed yderligere komplicere vores skattesystem.

Vores pointe er, og det er den, jeg gerne vil holde fast i, at vi har én klar målsætning i Det Radikale Venstre, og det er at få sat skatten på arbejde ned. I det omfang, man benytter sig af redskaber som disse og udvider eksisterende redskaber, så gør man det sværere og sværere at komme frem til at få mulighed for at få det råderum, som f.eks. Det Konservative Folkeparti jo stærkt efterlyser, som kunne gøre det muligt at sænke skatten på arbejde.

Derfor mener vi, at det er forkert at gå denne vej med flere særordninger, men det er faktisk meget typisk, at når først man har Venstre og De Konservative ved magten, så går man i gang fra en ende af med at lave flere særordninger, og dermed udskyder man muligheden for at få sat skatten ned på arbejde.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

De nugældende regler er ikke særlig mange år gamle, og man kan så forstå, at man kan skifte holdning meget hurtigt afhængig af, om man er i regering eller ikke er i regering. Men jeg vil gerne stadig væk animere til, at De Radikale støtter op omkring det her gode forslag, som netop øger efterspørgslen efter kunst, og som er en opfølgning i lige linje af de nuværende regler.

Søren Søndergaard (EL):

Som det allerede er blevet sagt, er forslaget om at indføre afskrivninger på kunstkøb et yderst besynderligt forslag set ud fra en skattepolitisk synsvinkel.

Normalt er det sådan, at det er en betingelse for skattemæssige afskrivninger, at der sker en værdiforringelse af det afskrivningsberettigede aktiv som følge af den erhvervmæssige benyttelse af dette. Det vil meget ofte ikke være tilfældet ved indkøb af f.eks. billedkunst. Her vil der oftere være tale om, at der sker en værdiforøgelse. Og Enhedslisten ønsker altså ikke at medvirke til, at der indføres det, der kun kan blive en skattefidus for erhvervslivet.

Kulturpolitisk får det her forslag den konsekvens, at der hvert år bruges et ukendt beløb. Et ukendt beløb. Regeringen forventer, at det kommer til at koste op til 30 mio. kr. om året at støtte salg af den etablerede kunst.

Enhedslisten synes, at det er fint, at der er mange kunstnere, som har mulighed for at sælge deres kunstværker. Vi synes imidlertid også, at det virker besynderligt, at regeringen så med den ene hånd skærer ned på støtten til kulturen og f.eks. angriber forfatterens rettigheder i forhold til at få penge for at stille deres bøger til rådighed på bibliotekerne, nægter at sikre kunstnerne kompensation for øget digital kopiering osv., osv., osv., samtidig med at man så gennemfører det her forslag.

Kl. 19.30

Enhedslisten synes, at man i stedet skulle bruge offentlige midler til at understøtte vækstlaget blandt kunstnerne. Kun ved at støtte det vækstlag kan vi sikre, at der hele tiden sker tilførsel af nye talenter på området.

Det lyder naturligvis smukt at give skattefrihed for hæderspriser til kunstnere, men Enhedslisten har ærligt talt svært ved at se, hvorfor lige præcis disse indtægter skal behandles mildere skattemæssigt end andre indtægter. Det kan jo

kun føre til, at det er andre grupper, som skal betale.

Enhedslisten foretrækker helt generelt, at der gives tilskud til de formål, som Folketinget ønsker at støtte. Det giver gennemskelighed med hensyn til, hvor mange penge der bruges på det pågældende ønske, og præcis hvem og hvad pengene går til.

Skattefrihed og bedre muligheder for at udnytte diverse skattefradrag bevirker det stik modsatte. Det gør det uklart, hvor meget de forskellige ordninger koster, og det gør det uklart, præcis hvem der modtager, og hvem der får glæde af disse ordninger.

Derfor kan Enhedslisten under ingen omstændigheder støtte forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Vi kan egentlig godt lide det her forslag. Vi kan ikke se, at det behøver at give anledning til den store ideologiske krig om, hvordan man støtter kunst. Vi accepterer ikke det her som en erstatning for støtte til vækstlaget i dansk kunstliv, bestemt ikke. Sådan ønsker vi ikke at opfatte det, og vi kan ikke acceptere det på den måde. Men vi kan også godt se, at det åbner op for en masse problemer.

Jeg kan så godt lide den formulering, der er på side 6 i bemærkningerne. Der står:

»Dog omfatter afskrivningsadgangen ikke kunstnerisk udsmykning i bygninger anvendt til beboelse efter afskrivningslovens § 14, stk. 2 og 4. Der kan således ikke afskrives på kunstnerisk udsmykning, der ophænges eller opstilles i bygninger, der dels anvendes til erhverv og dels til bolig.«

Så kommer den søde:

»Grunden hertil er, at det vil kunne være mere interessant at hænge en kunstnerisk udsmykning, f.eks. et maleri, op i privatboligen.«

Ja, det havde jeg faktisk tænkt på. Jeg synes, det er meget sødt formuleret, at man havde forudset, at det kunne komme til at gå sådan. Men det synes jeg er svagheden ved det her, at det giver anledning til kreativ tænkning hos folk, der har evner til den slags ting der. Og for at forhindre den kreative tænkning skal man selvfølgelig opbygge et kontrolsystem, som er tåbeligt.

Jeg ved ikke, hvordan man får registreret de enkelte kunstværker, sådan at man er sikker på, at de bliver, hvor de skal. Der står noget om, at

hvis kunstværket ikke længere er ophængt et sted, der udelukkende anvendes til erhverv, skal det anses for solgt, og så skal man have det vurderet. Det må jeg indrømme, at det synes jeg giver anledning til meget.

Så vil jeg sige, at det da er godt, at man ikke fik nedlagt Akademiraadet. Det var da heldigt, når man nu var i gang. Nu fik man noget at bruge det råd til, ikke sandt? Det var da smart. Det er spørgsmålet, om man ikke kunne få brug for flere af de råd, man har nedlagt, men så må vi selvfølgelig oprette dem igen hen ad vejen, efterhånden som man får andre kreative ideer.

Så forstår jeg ikke helt den frygt fra oppositionens side for, at det især er de anerkendte kunstnerne, man køber af. Det tror jeg faktisk ikke på. Jeg tror egentlig, at mindre og mellemstore lokale virksomheder i provinsen har lyst til at støtte lokale kunstnere. Det har vi jo set at der er mange, der gør, også uden afskrivningsret. Det har vi mange eksempler på i den kunstglade del af Danmark, som jeg kommer fra. Jeg synes da, det er helt fint, at man fortsætter med det.

Men det er rigtigt, som fru Ester Larsen sagde, at der jo ikke er meget dansk kunst, der er en god investering. Det er noget, man køber, fordi man kan lide at have det hængende på væggen, måske fordi man kan lide kunstneren. Det synes jeg er helt fint at man fremmer.

Så vi stemmer for forslaget her, men vi vil selvfølgelig gerne være med til at sikre, at der ikke bliver anledning til for megen kreativ tænkning, sådan at man får flyttet det over i direktørens privatbolig eller hjem til en af selskabets aktionærer osv. Det skal vi ikke have.

Den anden del med hensyn til hædersgaverne kan vi fuldt ud tilslutte os. Det ser vi ikke der er nogen problemer i.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Vil hr. Ole M. Nielsen ikke medgive mig, at det er ualmindelig ringe kunst, man køber, hvis det taber 25 pct. i værdi om året?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Ole M. Nielsen – som kunstkender.

Kl. 19.35

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nej, den slags kunst har jeg hængende hjemme på min væg. Det er kunst, som vi godt kan lide. Vi har faktisk udelukkende kunst af kunstnere,

som vi kender og sætter pris på, og det er ikke investeringskunst. Det er kunst, der er kommet til at høre til i vores hjem gennem de mange år, vi har haft det. Der er noget, der har hængt der helt fra starten, og som er en integreret del af vores hjem, men det har ingen handelsværdi. Når vi smider det ud, ved vi ikke, om vores børn giver det, ellers havner det i en genbrugsbutik. Sådan er det med masser af dansk kunst, som kan være udmærket kunst.

Men der er jo ikke basis for så store mængder investeringskunst, som der bliver produceret af alle de gode danske kunstnere i Danmark, slet ikke. Og sådan bør det vel heller ikke være.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvis hr. Ole M. Nielsen har kunst hængende derhjemme, der taber 25 pct. om året i værdi, så er jeg skuffet over hr. Ole M. Nielsen, for så er der jo kun én ting at sige til det, og det er, at så er det stykke kunst betalt alt for dyrt. Så er der jo givet alt for meget for det. Så skulle det være solgt meget billigere.

Men vi er fuldstændige enige i det principielle, som jo også blev sagt her, nemlig at man havde noget hængende, fordi man kendte kunstneren, der havde solgt det. På den måde kan man selvfølgelig godt, når skattefar kommer og bidrager til festen, købe til overpris af en eller anden kunstner, man kender.

Den slags vil der blive masser af med det her forslag, så vi er sådan set fuldstændig enige i, at det er et elendigt forslag.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Sådan som jeg kunne forstå ordføreren, var han egentlig enig i, at det rent teknisk er et fuldstændig håbløst forslag, men han har alligevel tænkt sig at støtte det, fordi han synes, det var lidt godt for kulturen. Så alligevel et spørgsmål: Hvad nu, hvis en virksomhed køber en fransk malerisamling eller et eller andet til 100.000 kr., og så fradrager det, så er de danske skatteydere jo med til at finansiere det. Var det så egentlig ikke bedre, at man brugte pengene direkte til danske kunstnere, hvis det nu er det, vi har som formål med dansk kulturpolitik?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Først til hr. Søren Søndergaard: Det skal nok passe, at jeg er for dårlig til at købe kunst, men

med hensyn til om det er købt for dyrt, vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at man kan købe meget, dejlig dansk kunst, som er betydelig billigere end gedigne, dansk designede møbler for eksempel. Det kan man. Og det er ikke investeringskunst. Det er kunst, vi hænger op, fordi vi kan lide det, fordi det er gode dekorationer, de inspirerer os, de udfordrer vores tankevirksomhed osv. Det er ikke bare den brølende kronhjort eller skovsøen eller de flyvende ænder, for dem har vi ikke. Men jeg tror ikke, at ret mange danskere køber kunst som en investering, så dummer de sig i hvert fald. De allerfleste kunstkøbere i Danmark køber sådan almindelig og ganske udmærket kunst. Sådan er det.

Så til den socialdemokratiske ordfører med hensyn til at købe fransk kunst – jeg ved nu ikke, hvorfor fransk kunst skulle være mere investerings sikker end dansk, det er det jo ikke absolut, men altså udenlandsk kunst – og så afskrive på det. Jamen, vi afskriver jo også på erhvervsbygninger, selv om de ikke mister deres værdi, og så beskatter vi genvundne afskrivninger, når vi sælger dem, og sådan skal det også være med kunsten. Det synes jeg er helt fint.

Jeg synes, det er helt fint at få kunst ind i virksomhederne. Det er helt udmærket.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Må jeg allerførst takke for en positiv modtagelse fra repræsentanter for et flertal af Tingets medlemmer. Også tak for denne lille kunstneriske diskussion, der var her på det allersneste, hvor jeg med det samme skal erklære mig meget enig i mange af de bemærkninger, som hr. Ole M. Nielsen kom med.

Dernæst må jeg sige, at jeg var noget forundret over at høre venstrefløjen og hr. Henrik Sass Larsens bemærkninger om det med skat, at man skulle bruge skattesystemet. Afskrivning af kunst er kunstigt, sagde hr. Henrik Sass Larsen.

Jeg ved ikke, om jeg husker forkert, men så vidt jeg husker, så er den såkaldte SR-model jo også baseret på skattesystemet. Var den ordning, som hr. Henrik Sass Larsens eget parti fik gennemført sammen med Det Radikale Venstre, da det var i regering, ikke også baseret på skattesystemet? Jeg spørger bare. Det kan være, jeg husker forkert, men så må hr. Henrik Sass Larsen rette mig.

Kl. 19.40

Hr. Henrik Sass Larsen og andre siger, at det er bedre at støtte kunstneren direkte end at støtte køberne. For det første er det vigtigt at under-

strege, at det her jo bare er et supplement, det er jo ikke sådan, at vi fjerner kunststøtten. Dernæst er det vigtigt at pege på, at de, der køber, nu får en højere prioritet, og hvad galt er der dog i det? Er det ikke rimeligt, at hvis der endelig skal være smagsdommere, skal det først og fremmest være befolkningen, arbejdspladserne, kunststudvalgene, dem, som er dér, hvor kunsten skal være? Det er dem, der har bestemmelsesretten, og det er dem, som får en bedre mulighed for at få den kunst, de ønsker sig. Jeg synes, at set ud fra en arbejdspladsvinkel er det svært at forstå, hvordan venstrefløjen og hr. Sass Larsen kan være så negative over for, at man nu får god kunst på arbejdspladserne.

Når man har hørt den debat, der har været, tror jeg ikke, der er nogen som helst diskussion om, at dette forslag vil bidrage til mere kunst på danske arbejdspladser, og det er vel alt andet lige et formål, som vi alle sammen burde kunne være fælles om at støtte. Mere kunst på danske arbejdspladser fremmer arbejdsglæden, fremmer dagligdagen, og jeg har svært ved at se, at det skulle være negativt.

Til gengæld vil jeg benytte lejligheden til at sige tak til, jeg tror næsten alle. Bortset fra Enhedslistens navnkundige ordfører har alle vist støttet forslaget om hæderspriser. Det er jo sådan, at de gældende regler siger, at i dag er kun visse udenlandske hæderspriser og nordiske hæderspriser skattefrie, men det forslag, vi her kommer med, er altså åbenbart faldet i god jord hos størstedelen af Folketingets partier.

Dernæst vil jeg hæfte mig lidt ved spørgsmålet om kontrol. Vi har netop lagt vægt på, at første etape, dér hvor beslutningen træffes, er hos køberen. Her skal man kunne få en forhåndsgodkendelse, hvis man er i tvivl. Er man ikke i tvivl, er køberen og skattevæsenet overhovedet ikke i tvivl, er der ingen problemer, men i tvivls-tilfælde – og kun her – kan man henvende sig til Akademiraadet. Det er efter min opfattelse ikke en smagsdommer, det er en kontrolinstans, og derudover har vi jo indbygget en række andre kontrolinstanser i forslaget.

For det første: Den kunstneriske udsmykning af erhvervsbygninger skal afskrives efter samme principper som afskrivning for selve bygningerne med 5 pct. årligt. Fritstående, kunstneriske udsmykninger skal afskrives efter reglerne for driftsmidler, altså med 25 pct., og der skal være tale om førstegangskøb af original billedkunst.

Kontrolforanstaltningerne er for det første baseret på, at det alene er kunstnerisk udsmykning

af udelukkende erhvervsmæssigt benyttede bygninger, der er omfattet af lovforslaget. Det var det, hr. Ole M. Nielsen var inde på, og jeg synes, det var meget sødt forklaret, men det var netop, fordi vi ved udarbejdelsen af lovforslaget havde megen opmærksomhed rettet mod den kreativitet, som hr. Ole M. Nielsen omtalte.

Kl. 19.45

For det andet er det en betingelse, at al kunst, der omfattes af ordningen, skal afskrives særskilt. Det medfører, at det i forbindelse med kontrol er muligt at identificere kunstværket. Kunstværkerne kan derfor ikke forsvinde blandt virksomhedens øvrige driftsmidler.

Herudover vil kunstnerisk udsmykning være omfattet af mindstekravsbekendtgørelsen. Ifølge den stilles der krav om, at kunstværket skal specificeres, således at der gives de nødvendige oplysninger til brug for kontrollen af afskrivningsgrundlaget og beregningen af de foretagne afskrivninger. Skattemyndighederne vil således ud fra disse oplysninger kunne se, hvilke kunstværker der burde befinde sig hos virksomheden, og kontrollen vil hermed være ganske effektiv. Jeg skal ikke lægge hovedet på blokken og sige, at denne kontrol ikke kan omgås. Det tror jeg ville være for risikabelt, men jeg vil alligevel sige, at vi har bygget en lang, lang række effektive kontrolforanstaltninger, som rækker ganske vidt, ind i lovforslaget.

Jeg synes, det bliver spændende at se, hvad der kommer ud af dette her lovforslag, hvordan effekten vil være. Men her til sidst vil jeg gerne understrege, at jeg er på forhånd optimist i denne sag, også og især ud fra den debat, der har været. Der er efter min opfattelse ingen som helst tvivl om, at interessen for kunst på arbejdspladsen vil stige på grund af lovforslaget, og godt for det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Tre spørgsmål til skatteministeren.

For det første står der i fremsættelsestalen, at lovforslaget af hensyn til den politiske afklaring ikke kunne fremsættes inden den 1. april 2002. Det vil jeg godt bede skatteministeren redegøre for.

For det andet står der i bemærkningerne til lovforslaget, at kunst på arbejdspladsen vil øge befolkningens adgang til den nyeste kunst, og derfor kunne jeg godt tænke mig at høre: Ligger der fra skatteministerens side planer om, at man skal give befolkningen adgang til arbejdsplad-

serne? De fleste arbejdspladser plejer jo at være aflåste og kun tilgængelige for den lille befolkningsgruppe, der arbejder på dem.

Jeg ved ikke, om der er nogle tanker om, at man skal give adgang til arbejdspladserne for hele befolkningen, så befolkningen kan nyde det, den er med til at betale, eller om den skal betale uden at nyde. Generelt synes jeg, det er en dårlig idé, at folk skal sættes til at betale noget, de ikke får noget for.

Det sidste spørgsmål, jeg har, er angående det provenutab, som ligger i forslaget. Hvor skal det komme fra i år og næste år og næste år igen?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg hørte i skatteministerens opsamling, at dette forslag kun skal betragtes som et supplement til den øvrige kulturpolitik, og jeg citerer: »Det er jo ikke sådan, at vi fjerner kunststøtten.« Er det ikke korrekt, at der er indtil flere områder, hvor kunststøtten er blevet kraftigt beskåret som følge af denne regerings politik, og at man kan betragte denne skattefidus som et supplement til de nedskæringer, der er foregået?

Derudover vil jeg sige, at efter min opfattelse er der ikke noget i vejen for at bruge skattesystemet i kulturpolitikken. Men jeg vil godt have skatteministeren til at bekræfte, at han opfatter dette forslag som noget, der giver mere gennemskuelighed i skattesystemet. Jeg har svært ved at se, hvordan det kan ske, men mener skatteministeren, at det giver mere gennemskuelighed?

Jeg vil også have skatteministeren til at kommentere: Mener skatteministeren, at det er en ordentlig måde at bruge afskrivningsbegrebet på, når man ikke tager hensyn til, om der sker en egentlig værdiforringelse? Og betyder det, at vi snart skal se et lovforslag fra ministeren om, at man også skal kunne afskrive fransk rødvin?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Nu har ministeren nogle gange brugt det argument, at befolkningen får indflydelse, og jeg forstod også på hr. Søren Søndergaard, at han spurgte lidt om det.

Når det nu er virksomhederne, der træffer beslutning om, hvorvidt virksomhederne vil købe kunst, er der så automatisk indbygget et krav om demokrati på arbejdspladsen i forslaget? Får medarbejderne mulighed for at få nogen indflydelse, eller er det den administrerende direktør,

der træffer valget? Det er jo ikke normalt at sammenligne befolkningen med direktører.

Kl. 19.50

Der er også noget andet. Skatteministeren så jo ret snedig ud, da han garanterede mig for, at der var indbygget en hel del kontrolting i forslaget, og at det ikke ville gå så galt. Nu har Foreningen af Registrerede Revisorer skrevet et høringssvar til forslaget, og det er de er ikke helt enige i. Nu skal du høre efter, hr. skatteminister, for du skal notere ned, så du kan huske at svare på det her. De har nemlig...

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Man skal nøjes med at bruge ordet »skatteministeren«.

Henrik Sass Larsen (S):

Ja, jeg skal bede skatteministeren om at notere ned. Foreningen har nemlig et par kritiske bemærkninger, fordi de vurderer, at der vil komme mange tvister om, hvad kunst er. Det er det ene, jeg gerne vil bede skatteministeren om at forholde sig til.

Det andet er, at begrænsningen i forbindelse med førstegangskøb vil betyde en administrativ byrde for såvel sælgerne som køberne af kunsten, idet der skal sikres dokumentation for, at der er tale om et førstegangskøb. Kunne skatteministeren måske berolige mig ved at sige, hvordan han har tænkt sig, at man skal definere de ting?

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Den socialdemokratiske ordfører havde meget travlt med at sikre, at alle fik noteret hans spørgsmål ned. Jeg kan i hvert fald konstatere, at den socialdemokratiske ordfører ikke fik noteret det spørgsmål, jeg stillede til ham, men det får vi måske svar på lidt senere.

Om der indføres demokrati på arbejdspladser? Jamen det er altså ikke et forslag, som ændrer på alt muligt. Men det er jo sådan – og det tror jeg også hr. Sass Larsen giver mig ret i – at man på en lang, lang række af landets arbejdspladser har kunstudvalg, grupper af mennesker, som er meget optaget af, hvordan udsmykningen skal være, osv. Jeg er overbevist om, at den interesse vil stige på grund af dette forslag, så jeg tror, der er særlig grund til at understrege den forundring, jeg nævnte i mit første indlæg – en forundring over, at et parti, som ellers burde

interessere sig for miljøet og livet på arbejdspladserne, ikke er med, når det endelig gælder.

Hr. Søren Søndergaard spørger, om der skal være fri adgang for alle til at komme på arbejdspladserne. Det tror jeg nok vil være at gå lige lovlig vidt, men når det gælder en lang række af de virksomheder og arbejdspladser, vi her taler om, er det jo ikke sådan, at vi i Danmark har lukkede arbejdspladser i den forstand. Der er mange, hvortil der er offentlig adgang osv., så jeg tror ikke, at det i sig selv giver særlige problemer.

Så spørger hr. Homann, om det nu også er den rigtigste måde at bruge afskrivningsreglerne på. Det kan man jo have mange forskellige opfattelser af, men her er altså tale om, at vi tager et skridt til gavn for kunstudviklingen i Danmark, og det har selvfølgelig også administrative omkostninger, ingen diskussion om det. Men i regeringen har vi altså valgt at sige, at vi er parate til at betale den omkostning, som det indebærer at være med i den udvikling, vi her lægger op til.

Jeg kan da godt se, at vi på en række områder vil opleve, at her er der en pris, der skal betales. Men det er altså en pris, vi har valgt at betale, og igen føler jeg mig overbevist om, at sammenlignet med den nuværende situation er der ingen diskussion om, at forslaget vil give mere kunst på danske arbejdspladser til glæde for den arbejdende befolkning.

Kl. 19.55

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg har forstået, at et af skatteministerens klare mål er at få forenklet vores skattesystem og få større gennemskuelighed og dermed forhåbentlig også færre kontrolinstanser.

Ved skatteministerens første bemærkninger efter ordførerne fik vi læst op – 5 minutter tog det vel næsten – hvilket kontrolsystem der skulle sikre mod misbrug på det her område for at få lov til at udbetale måske 30 mio. kr. om året.

Mener skatteministeren, at det her på nogen måde bidrager til et enklere skattesystem, og hvis det ikke er tilfældet, hvornår får vi så nogle bud på, hvordan man kan forenkle, eller er det i øvrigt totalt forhindret af skattestoppet, når det kommer til stykket? Forenkler dette her noget som helst, eller gør det bare det hele meget mere uigennemskueligt? Ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Det er efterhånden min erfaring i de diskussioner, vi har med ministeren, at det er bedst kun at stille ét spørgsmål, for så er der størst chance for, at det bliver besvaret. Så jeg skal bare stille et enkelt.

I det her lovforslag siger man, at det alene er førstegangskøb af kunst, som kan afskrives efter forslaget. Så er det jo, at begavede mennesker siger: Hvordan skal man bevise det? Hvordan skal man kontrollere det?

Så er det, at jeg udbeder mig skatteministerens umiddelbare indsigtfulde bud på, hvordan man lige præcis løser det her problem, for ellers ender vi jo med at vedtage en lov her, hvor vi igen åbner en ladeport for misbrug, og det kan da ikke være meningen.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg vil gerne have skatteministeren til at svare på mit spørgsmål fra før: Opfatter han det afskrivningsbegreb, som man benytter sig af her i forslaget, som en sådan regelret brug af afskrivningsbegrebet? Og kunne man ikke lige så godt, hvis man opgiver, at der skal være nogen værdiforringelse, før man kan tale om afskrivning, tale om afskrivning på fransk rødvin?

Derudover vil jeg godt have skatteministeren til at bekræfte, at det her er et skridt i retning af et mere uigennemskueligt skattesystem, og at det er den slags ordninger, man skal holde sig fra, hvis man deler SF's ambitioner om at få et skattesystem, som er til at gennemskue for almindelige mennesker.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt takke ministeren for svaret om de åbne arbejdspladser. Det vil bestemt blive afprøvet, når tusindvis af mennesker vil vælte ind på forskellige arbejdspladser for at få lov at se den kunst, de har betalt med deres egne penge. For det er jo noget helt andet med den kunst, man køber for sine egne penge og putter i sit eget hjem. Der kan man sige, at der kan man holde døren lukket.

Men det er selvfølgelig fuldstændig rimeligt, at skatteyderne, når det er skatteyderne, der har betalt kunsten, så også får adgang til den. Det er da fuldstændig rimeligt. Ellers er det jo næsten ekspropriation og grundlovsbrud, og hvad ved jeg.

Men så var der to spørgsmål, som jeg ikke fik svar på fra ministerens side. Det ene var det dér med fremsættelsestidspunktet, altså hvad det var, der gjorde, at det ikke blev fremsat inden den 1. april. Og det andet er, hvor provenutabet på det her forslag skal komme fra i år, næste år og næste år igen.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Nu vil jeg sige til hr. Søndergaard, at jeg beklager, at tiden ikke levnedede mig mulighed for at svare på alle spørgsmål.

Men jeg vil da gerne starte med hr. Søndergaard og sige, at der faktisk findes mange forretninger, som gerne vil have folk ind i deres butik, altså ind i deres virksomhed. Jeg tror, at en del af den kunst, vi her taler om, bliver der mulighed for for ganske almindelige mennesker – hr. Søndergaard og jeg – at se og nyde.

Men derudover vil jeg sige noget om fremsættelsestidspunktet. Jo, det kom den 2. april. Det skulle have været fremsat før påske, men der kom en påske i vejen. Vi beklager den lille udsættelse. Så vil jeg sige, at sagen her jo er finanslovfinansieret, så der er ingen problemer i det.

Hr. Homann siger, at det her ikke er i overensstemmelse med reglerne for god afskrivningsskik. Jeg vil ikke gå ind i den teoretiske diskussion, for det kan man sige meget om. Man kan se på mange lovforslag i tidernes løb. Jeg vil bare nævne her, at da den tidligere regering skulle lave et forslag, så brugte den jo også skattereglerne.

Kl. 20.00

Men o.k., sammenligningen med rødvin køber jeg ikke. Jeg vil derimod gerne medgive, at selvfølgelig giver det her en meromkostning, når det drejer sig om administration og kontrol, det gør det da. Det skal jeg ikke lægge skjul på, selvfølgelig gør det det. Men det er den pris værd, og vi har altså valgt at ville betale den pris for at få mere kunst på danske arbejdspladser.

Jeg beklager, at SF af alle partier er det, som ikke er med til at fremme kunsten på danske arbejdspladser, det må jeg sige. Jeg er overrasket over, at man kan høre et sådant udsagn fra SF's repræsentant.

Så til hr. Sass Larsen: Jamen det er, som jeg nævnte det. Jeg tror, den radikale ordfører sagde, at jeg brugte næsten 5 minutter på at remse op, hvilke kontrolforanstaltninger der er. Og én af dem drejer sig jo om, at man skal kunne iden-

tificere det enkelte kunstværk helt nøjagtigt, for at det kan nyde godt af det her system.

Endelig til hr. Samuelson: Jo, det giver lidt mere bøvl, det gør det. Så spørger hr. Samuelson om, hvor man så i øvrigt har tænkt sig at skære ned på bøvlet. Det kunne jeg holde et langt foredrag om, men jeg skal bare indskrænke mig til nogle ganske enkelte bemærkninger: momsforslagene f.eks. Vi har fremsat tre momsforslag. Det ene betyder meget for kulturen her i landet, nemlig at en lang række idrætsforeninger og spejderorganisationer slipper for administrativt bøvl med moms og kasseapparater, og hvad ved jeg. 31.000 virksomheder er ikke længere stillet over for et krav om at føre momsregnskab, efter vi har løftet momsgrænsen fra 20.000 kr. til 50.000 kr. Det var bare et enkelt eksempel.

Jeg kunne nævne en stribe andre tilsvarende eksempler, og der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at hr. Samuelson også i kommende folketingssamlinger vil se mere af den slags fra denne regering. Vi er optaget af at lette administrationen og forenkle vores system, ingen diskussion om det.

Men en gang imellem må man gå en lille smule på akkord med sine synspunkter og sige: O.k., det er et formål, som vi ønsker at fremme, og der vil vi altså bruge de regler, som afskrivningsloven nu giver mulighed for.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jamen skatteministeren må jo lige skelne. Én ting er at sige, at man bruger skattesystemet til at fremme f.eks. kulturpolitiske formål. Fair nok, den dialog går vi gerne ind i i SF. Vi bruger gerne også skattesystemet kulturpolitisk.

Det var i virkeligheden ikke det, mit spørgsmål gik ud på. Spørgsmålet gik ud på, hvorvidt den specifikke brug af afskrivningen var en rimelig måde, og der hørte jeg stadig væk ikke skatteministeren komme med noget argument for, hvorfor det her var en rimelig måde at bruge lige netop afskrivningsreglerne på.

Jeg vil så spørge, om ministeren kan komme med nogle andre gode eksempler på, hvordan man tidligere har brugt afskrivningsregler, uden at der har været tale om værdiforringelse. Jeg vil i den forbindelse også høre, hvilket indtryk det gør på ministeren, at netop flere af hørings svarene påpeger det her problem, at man netop bru-

ger afskrivningsbegrebet uden samtidig at tage hensyn til, at der ikke sker en værdiforringelse.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må nok sige, at da jeg hørte skatteministerens lange tale om, hvor komplicerede kontrolforanstaltningerne skulle være, blev jeg måske lidt bekymret over mit tilsagn om at stemme for lovforslaget.

Så kom jeg til at overveje: Hvad nu hvis en kommende regering ønsker at afvikle det her forslag igen? Så skal man altså i mange, mange år til dages ende operere med en liste over de kunstværker, der er indkøbt med skattefradrag på et tidspunkt. Vi bør vist lige overveje, hvordan det egentlig kommer til at forholde sig. Det kan vi stille et skriftligt spørgsmål om, så vi får svar på det.

Hvis det så er mig tilladt lige at komme med en enkelt bemærkning til hr. Søren Søndergaards bekymring over de her folkemasser, der vil vælte ind for at se den kunst, de har betalt for: Jeg vil sige, at hvis ikke tilstrømningen bliver større end på kunstmuseerne, hvor det, de indtil nu har betalt for, jo hænger, så bliver problemet til at overse.

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vender meget gerne tilbage under udvalgsbehandlingen med en nøjere specifikation af det af hr. Ole M. Nielsen stillede spørgsmål med hensyn til kontrollen. Selvfølgelig skal vi ikke gøre det mere kompliceret, end nødvendigt er, og det vender vi gerne tilbage til i udvalgssammenhæng.

Så vil jeg sige til SF's ordfører: Altså det forslag, som blev gennemført af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF med afskrivninger af kunst på bygninger, brugte man ikke også dér afskrivningsloven? Hvad er det for noget mærkeligt sniksnak, at man her bebrejder en regering, som vil bruge nogle regler på skatteområdet, som den tidligere regering også brugte? Jeg forstår det sådan set ikke.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 190: Forslag til lov om ændring af lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af naturgas og bygas, lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om afgift af svovl og lov om tilskud til elproduktion. (Ændret kraftvarmebeskatning, lettelser til erhvervslivet m.m.).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 3/4 2002)

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Freddy Dam (V):

Da Venstres ordfører er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg på hans vegne oplyse følgende:

Venstre kan varmt anbefale det af ministeren fremsatte forslag og hilser de forbedrede rammevilkår for decentral kraftvarme i almindelighed og for barmarksværkerne i særdeleshed velkommen.

De ændrede beregningsregler for opgørelse af afgiftspligtig brændsel til varmeproduktion medvirker til betydelige reduktioner i varmeomkostningerne for de husstande, der er tilsluttet de omtalte værker, og det er med til at finde en løsning på de problemer, der for mange familier kun kan betragtes som både uholdbare og urimelige.

Uden en ændret beskatning af kraftvarme med mulighed for de decentrale værker for at producere varme til konkurrencedygtige priser vil udviklingsmulighederne i de berørte lokalsamfund være truede, og en række familier vil være mere eller mindre stavnsbundne. Det understreger lovforslagets vigtighed.

Afslutningsvis støtter Venstre ligeledes forslagene om udvidelse af kuldioxidafgiftens procesliste samt de administrative lettelser.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Erik Mortensen som ordfører.

Erik Mortensen (S):

Hovedindholdet i lovforslaget kan vi selvfølgelig støtte i Socialdemokratiet, da det er aftalestof. Det er tilføjelsen om proceslisterne ikke, men det kan meget vel være en fornuftig handling som en opfølgning på en løbende revision, og det har vi også været i gang med tidligere.

Men det er nok lidt svært kun lige at sige ja. Alle har vel set, hvordan Venstres energipolitiske ordfører i store artikler har markedsført regeringen eller vel nok nærmest Venstre som den store frelser for de små, forarmede varmemefbrugere ude i det åbne land.

Venstre var jo med til at holde prisen oppe for dem i adskillige måneder, da man fra Venstres side som det eneste parti inden for forligskredsen blokerede for den løsning, som jo resulterer provenumæssigt i nøjagtig det samme som den her. Men man var meget optaget af, at finansieringsmodellen ikke skulle ramme forbrugere under de store centrale værker, hvor vi satsede på at få en solidarisk afgiftsmodel, ens afgift for alle, uanset hvordan varmen produceredes. Man kunne ikke acceptere det, og det var begrundet med skattestoppet. Nu får vi så en årlig udgift på 140 mio. kr., som selvfølgelig også er skattefinansieret, for nu er vi bare med til at betale den alle sammen.

Kl. 20.10

Jeg tror ikke, der var et øje tørt ude i det åbne land i den forbindelse, men det var ikke særlig klædeligt, vil jeg nok sige. Selvfølgelig støtter vi det, for vi skal ikke være årsag til, at de skal fastholdes i det høje afgiftsniveau, men som sagt: Det kunne have været løst tidligere på en mere solidarisk måde.

Et enkelt spørgsmål til ministeren omkring de såkaldte miniværker, eller mikroværker er der også nogle, der kalder dem. De var rent faktisk med i forligskredsens debat på et tidspunkt. De er ikke med nu i lovforslaget her. Kan ministeren bekræfte, at de direkte blev taget bort i finanslovforslaget, idet de selvfølgelig ville have øget udgiftsbehovet med 5-6 mio. kr. årligt?

Jeg tror nok, det var en forventning blandt forligspartierne generelt, at de stadig væk var med. Jeg skal kun beklage, hvis vi ikke har været